

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-114/12

**Comisia Europeană
împotriva
Consiliului Uniunii Europene**

„Acțiune în anulare — Acțiune externă a Uniunii Europene — Acorduri internaționale — Protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune — Negocieri pentru o convenție a Consiliului European — Decizie a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre de autorizare a participării comune a Uniunii și a statelor sale membre la negocieri — Articolul 3 alineatul (2) TFUE — Competență externă exclusivă a Uniunii”

Sumar – Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 4 septembrie 2014

1. *Acțiune în anulare — Acte supuse căilor de atac — Noțiuni — Acte ale Consiliului și ale reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului — Includere*

[art. 218 alin. (3) și (4) TFUE și art. 263 TFUE]

2. *Acorduri internaționale — Încheiere — Competența Uniunii — Convenție a Consiliului European privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune — Caracter exclusiv — Temei — Afectarea normelor de drept al Uniunii care rezultă din Directivele 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 și 2006/116*

[art. 3 alin. (2) TFUE; Directivele 2001/29, 2004/48, 2006/115 și 2006/116 ale Parlamentului European și Consiliului]

3. *Acorduri internaționale — Încheiere — Competența Uniunii — Caracter exclusiv — Criteriu de apreciere — Prezența unor norme comune ale Uniunii într-un anumit domeniu dispersate în diferite instrumente juridice — Irelevantă*

[art. 3 alin. (2) TFUE]

1. O decizie a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre de autorizare a participării comune a Uniunii și a statelor sale membre la negocierea unui acord internațional regrupează autorizațiile de negociere acordate Comisiei, pe de o parte, și statelor membre, precum și președinției Consiliului, pe de altă parte. În consecință, rezultă în mod necesar că Consiliul a participat la acordarea atât a uneia, cât și a celeilalte dintre aceste autorizații. Prin urmare, chiar dacă acțiunea privește în parte o decizie adoptată de reprezentanții statelor membre în calitate de reprezentanți ai guvernelor lor, iar nu de membri ai Consiliului, acțiunea respectivă este admisibilă în privința deciziei atacate în ansamblul său.

(a se vedea punctele 38 și 41)

2. Există un risc de a se aduce atingere unor norme comune ale Uniunii prin angajamente internaționale sau de a se modifica domeniul de aplicare al acestor norme, care este de natură să justifice o competență externă exclusivă a Uniunii, în cazul în care angajamentele respective intră în domeniul de aplicare al normelor menționate sau, cel puțin, într-un domeniu acoperit deja în mare parte de astfel de norme.

Conținutul negocierilor pentru o convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune, astfel cum este delimitat de Recomandarea din 2002, de Memorandumul din 2008 și de Raportul din 2010, intră într-un domeniu acoperit în mare măsură de norme comune ale Uniunii. Astfel, din Directiva 93/83 privind coordonarea anumitor norme referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile difuzării de programe prin satelit și retransmisiei prin cablu, din Directiva 2001/29 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, din Directiva 2004/48 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, din Directiva 2006/115 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale și din Directiva 2006/116 privind durata de protecție a dreptului de autor și a anumitor drepturi conexe rezultă că drepturile respective fac, în dreptul Uniunii, obiectul unui cadru juridic armonizat care urmărește în special asigurarea bunei funcționări a pieței interne și care a instituit un regim de protecție ridicată și omogenă în favoarea organismelor de radiodifuziune.

Astfel, aceste negocieri pot aduce atingere unor norme comune ale Uniunii sau pot modifica domeniul de aplicare al acestora. Prin urmare, negocierile menționate sunt de competență exclusivă a Uniunii.

(a se vedea punctele 68, 70, 79 și 102)

3. Existența unei competențe externe de natură exclusivă a Uniunii trebuie să se întemeieze pe concluziile deduse dintr-o analiză concretă a relației care există între acordul internațional preconizat și dreptul Uniunii în vigoare, din care reiese că un astfel de acord poate aduce atingere normelor comune ale Uniunii sau poate modifica domeniul de aplicare al acestora.

În această privință, împrejurarea că respectivul cadru juridic armonizat din domeniul de drept al Uniunii vizat a fost instituit prin instrumente juridice diferite nu este de natură să repună în discuție temeinicia acestei abordări. Astfel, aprecierea existenței unui risc de a se aduce atingere unor norme comune ale Uniunii sau de a se modifica domeniul de aplicare al acestora prin angajamente internaționale nu poate să depindă de o distincție artificială întemeiată pe prezența sau pe absența unor astfel de norme în unul și același instrument de drept al Uniunii.

(a se vedea punctele 74, 81 și 82)